

Velika hrabrost MALOG SRCICA

Jedna od najtežih situacija u životu svake majke jeste suočavanje sa činjenicom da joj je dete ozbiljno bolesno. Porodica Stanić zajedno je prošla kroz dramatičan životni period i uspela da vrati osmeh u svoj dom

Tekst: Olivera Denčić, fotografije: Radovan Janjušević

LEU KEMILJA JE, KAZI, BOLEST PORODICE - NEKE I NEKEDINI I ZBLIŽI, A NEKI NISU U STANJU DA IZDRŽE TAJ OGROMNI TERET, PA IM SE ZAVIEDNICA RASPADNE. Ovu rečenicu je porodica Stanić iz Beograda imala na umu kada je pre šest godina stavljena pred težak životni ispit. Naime, mlada ćerka Nevena obolela je od akutne limfoblastne leukemije. Osmesi na njihovim licima danas, kao i pozitivna energija koja je prisutna u njihovom domu, govore o tome da su zajedničkim snagama pobedili ovu opaku bolest. Međutim, mama sada jedanaestogodišnje devojčice, Vesna Stanić, s dubokim uzdahom započinje priču o taj bolni period života, koji je, srećom, iza njih. "U obdaništu je vladala epidemija streptokoka, zbog čega Nevena nije išla tamo nekoliko dana. Kad smo otišli na kontrolu, doktorica je rekla da bi mogla da uradi sistematski pregled, jer oдавно nije raden. Nevena, koja je u to vreme trenirala karate, sve je odradila kao mali vojnič! Tom prilikom proverena joj je i krvna slika, a rezultati nisu bili dobri, jer su pokazivali vrlo mali broj leukocita. Bez mnogo zabrinutosti, savetovano mi je da joj pojačam ishranu, pa da se za dve nedelje krv ponovo da na analizu. Kada je to urađeno, naša prijateljica, koja radi u laboratoriji, pozvala je supruga ljubišu da dođe po rezultate, iako to nije uobičajena praksa. E, to me je uplašilo!", počinje priču majka Vesna, prisecivši se početka ove potresne priče.

Pedijatar je nakon toga devojčicu uputio kod hematologa u Decju univerzitetsku kliniku u Tiršovoj, gde su joj odmah uradili potrebne analize. Vesna priznaje da joj je tada na pamet pao sin kolege njenog supruga, koji

je bolovao od leukemije, ali da je već sledećeg trenutka pomislila da se to ne može desiti njenom detetu. Konačno dijagnoza saopštena je Neveninom tati, a njegova prva reakcija bila je neverica.

"Po povratku iz bolnice trebalo je da mi kaže tu strašnu vest. U to vreme smo živeli s njegovim roditeljima, pa sam primetila da svi gledaju u mene. Zbog toga sam ih pitala šta se desilo", nakon ove rečenice Vesna je napravila pauzu, oči su joj se napunile suzama, a sledeće što je izgovorila bilo je: "Ne daj, Bože, nikome".

"Postavljala sam sebi pitanja na koja niko nema odgovor: 'Zasto bas moje dete?' Sećam se svakog detalja te prve noći, ali se ne sećam momenta kada sam začuvala. Verovatno sam nakratko zadremala, a onda me je probudilo suprugov plač. Četiri dana smo samo plakali. Nakon toga smo shvatili da moramo da skupimo snagu zbog Nevene, jer će put ka izlecenju biti dug i mukotpan, a naša podrška joj je bila neophodna", priča Vesna.

TEŽAK PUT DO OZDRAVLJENJA

Akutna limfoblastna leukemija je najčešće maligno oboljenje krvi kod dece. Ono se manifestuje promenama u koštanoj srži i prepoznaje se kroz izrazitu malokrvnost, povećan ili snižen broj krvnih zrnaca, ili snižen broj krvnih pločica. U glavnom se javlja u uzrastu od tri do pet godina, ali nisu pošteđene ni tek rođene bebe, kao ni deca starijeg uzrasta i adolescenti. Terapija zavisi od tipa leukemije i traje oko dve godine, a procenat izlecenja je od sedeset do devedeset. ▶

pa su počeli da smišljaju načine kako da je leče. Predlagali su im različite alternativne metode, a pomišljali su i da prodaju stan da bi je odveli na lečenje u inostranstvo. Međutim, posle razgovora s načelnicom onkologije u Tiršovoj odlučili su da svoje poverenje poklone našim doktorima.

"Objašnjeno nam je da se svuda u svetu primenjuje ista terapija, samo je razlika u uslovima lečenja. Nevena je prvih

nekoliko meseci hemoterapiju primala u bolnici gde ju je moj suprug svakodnevno odvodio. Otkako se razbolela, nijednog trenutka me nije napustio optimizam, ali mi je tada bilo teško da se pomirim s tim da moraju svakodnevno da je bodu. Da sam mogla, postavila bih ruku umesto nje. Međutim, ona je bila bezgranično hrabra i mislim da je time dosta doprinela izlecenju. Nakon toga počela je da pije lekove kod kuće i da odlazi na redovne ambulantne kontrole",

nastavlja priču Vesna.

Nevenini roditelji imali su svesku u kojoj su svakodnevno upisivali koje sve lekove mora da popije. Kada danas listaju ove stranice, pitaju se kako je tada šestogodišnje dete uspelo to sve da izdrži. Terapija medikamentima donela je neke nove poteškoće za Nevenu, počela je da se goji, što joj je teško palo. Međutim, gubitak kose je podnela lakše, jer je majka pre toga pripremila na to.

“U to vreme starijoj ćerki Valentini počeli su da se menjaju mlečni zubi, pa sam to iskoristila i rekla Neveni da nekoj deci ispadnu zubi, pa niknu novi, a nekoj kosa, pa izraste još lepša i gušća. Međutim, od lekova je često menjala raspoloženje, dešavalo se da danima ne ustane iz kreveta. Bilo je teško gledati dete u tom uzrastu koje se više od dva meseca nije igralo”, nastavlja priču Nevenina mama.

Ona priznaje da su je pogađali pogledi ljudi na ulici, zapitkivanja u prodavnici i upereni dečji prsti. Posle svega, bez trunke gorčine u glasu kaže da se nije osećala žigosano kao majka teško obolelog deteta. Naprotiv, bila je vrlo ponosna

na ćerku, na njenu hrabrost i istrajnost u borbi protiv bolesti. Za sve vreme Neveninog lečenja njena porodica se trudila da funkcioniše kao jedan organizam, u potpunosti okrenut samo njenim potrebama. Provodili su svaki slobodan trenutak zajedno, a kad je Neveni bilo bolje, odlazili su u šetnje na Košutnjak i Avalu, ili igrali društvene igre. Ona je tada i dosta crtala, a skoro na svakom crtežu bila je njena porodica.

POVRATAK U NORMALAN ŽIVOT

Nakon više od godinu dana agresivne terapije Nevena je polako počela ponovo da normalno živi. Njena mama još uvek pamti događaj koji je za nju označio početak ozdravljenja. “Jednog dana je moj tata popravljao neku igračku sa Valentinom, kada im je prišla Nevena i pitala čega se to igraju. Ja sam izašla iz sobe i počela da plačem. Bile su to suze olakšanja, jer sam osetila da mi se vratilo dete, da je to ona stara Nevena. Posle toga mi je doktorka na kontroli rekla da su joj trombociti dobri i to je bio prvi znak ozdravljenja. Pomislila sam kroz šta je sve ovo dete prošlo?!” s osmehom kaže mama Vesna. Ona, međutim, dodaje da vraćanje uobičajenim aktivnostima i normalnom životu nije bio lak posao ni za Nevenu, kao ni za njene roditelje.

“Pošto smo joj za vreme bolesti mnogo popuštali i trudili se da joj udovoljimo, plašila sam se da to od nje nije napravilo sebičnu i samoživu osobu, koja će da nastavi da koristi našu brigu. Srećom, nije bilo tako, zahvaljujući tome što smo stalno razgovarali sa njom.”

Nevena Stanić je danas zdrava i vesela devojčica koja ima jedanaest godina i ide u peti razred osnovne škole. Već tri godine trenira gimnastiku, koju je zavolela zahvaljujući starijoj sestri Valentini. Sećanje na bolest ostalo je na fotografijama iz tog perioda i mnogobrojnoj lekarskoj dokumentaciji. Međutim, jednom u šest meseci ona kontroliše krvnu sliku i tada se javi onaj potisnuti strah kod njenih roditelja. “Nepopravljivi sam optimista i uvek verujem da će sve biti u redu, ali tek kada mi suprug nakon kontrole javi da su rezultati u redu, odahnem. Nauči čovek da živi s tim! Shvatila sam da ne postoji stvar u životu koja je više bolna i komplikovana od toga da vam se razboli dete. Pa, ako smo to prebrodili, onda ćemo i sve drugo”, završava svoju tešku, ali optimističnu priču Vesna Stanić. ■

Udruženi roditelji

Ljubiša Stanić postao je pred kraj ćerkine bolesti član NURDOR-a, Nacionalnog udruženja roditelja dece obolele od raka. Osnivači ove aso-

cijacije su roditelji izlečene i preminule dece, medicinsko osoblje s hematoloških odeljenja i brojni volonteri. Cilj mu je, pre svega, da raznim aktivnostima pomogne da se svakom detetu obolelom od raka pruže adekvatno lečenje i oporavak. Jedna od akcija NURDOR-a je formiranje Savetovališta za roditelje obolele dece koje je za njih otvoreno svakog četvrtka u bolnici u Tiršovoj. “Psiholog je svuda u svestu nezaobilazan član tima lekara koji leče vaše dete, od momenta kada se saopštava dijagnoza. U našim bolnicama nije tako, a mi koji smo to prošli znamo koliko je važna njegova uloga. Zbog toga smo oformili savetovalište, gde pokušavamo da prenošenjem svog iskustva olakšamo drugima”, kaže Ljubiša.

**NEPOPRAVLJIVI SAM
OPTIMISTA I VERUJEM DA
ĆE SVE BITI U REDU**

Strana / Page: 76

Rejting / Reach: 0

Država / Country: SERBIA

Površina članka / Size: 1267 cm2

4 / 4

